

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCII. ad annum CCCCXXX.

Parisiis, 1644

Epistola I. Innocentii Papae I. Decentii Consvltationibvs Respondens,
nonnullas Romanae Ecclesiae traditiones explicat quas observandas esse
demonstrat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14918

iunii edoceri expetierat. Baron. ann. 417. num. 6. Vide notas Can. Apost. 65.

EPISTOLA I.
INNOCENTII PAPÆ I.

DECENTII CONSULTATIONIBVS RESPONDENS,
nonnullas Romanæ Ecclesiæ traditiones explicat
quas obseruandas esse demonstrat.

I. De pacis osculo dando post con-
fecta mysteria.	V. De fermento, quod ciuitatis
tantum presbyteris dirigatur.
II. De nominibus ante precem sa-
cerdotis non recitandis.	VI. De energumenis baptizatis.
III. Quod non debeant baptizati
nisi ab Episcopo consignari.	VII. De pœnitentibus.
IV. Quod rite omni sabbato ieiu-
netur.	VIII. De epistola sancti Iacobi
Apostoli, in qua pro infirmis
orari præcipitur.

Innocentius Decentio Episcopo Eugubino salutem.

Si instituta ecclesiastica, vt sunt a beatis Apostolis tra-
dita, integra vellent seruare Domini sacerdotes, nul-
la diuersitas, nulla varietas in ipsis ordinibus & consecra-
tionibus haberetur. Sed dum vnusquisque, non quod
traditum est, sed quod sibi visum fuerit, hoc æstimat esse
tenendum, inde diuersa in diuersis locis vel ecclesiis aut
teneri, aut celebrari videntur: ac fit scandalum populis:
qui dum nesciunt traditiones antiquas, humana præsum-
ptione corruptas, putant sibi aut Ecclesias non conueni-
re, aut ab Apostolis vel ab apostolicis viris contrarietate
inductam. Quis enim nesciat, aut non aduertat, id quod
a principe Apostolorum Petro Romanæ Ecclesiæ tradi-
tum est, ac nunc vsque custoditur, ab omnibus debere
seruari, nec superinduci aut introduci aliquid, quod aut
auctoritatem non habeat, aut aliunde accipere videatur
exemplum? præsertim cum sit manifestum, in omnem
Italiam, Gallias, Hispanias, Africam atque Siciliam, in-
fulasque interiacentes, nullum instituisse Ecclesias, nisi
eos, quos venerabilis Apostolus Petrus aut eius succes-
sores constituerint sacerdotes? Aut legant, si in his pro-
uinciis alius Apostolorum inuenitur aut legitur docuif-
se. Quod si non legunt, quia nusquam inueniunt, opor-

Dist. 11.
Quis enim
nesciat.

teteos hoc sequi quod Ecclesia Romana custodit, a qua eos principium accepisse, non dubium est, ne dum peregrinis assertionibus student, caput institutionum videantur omittere. Sæpe dilectionem tuam ad urbem venisse, ac nobiscum in Ecclesia conuenisse, & quem morem vel in consecrandis mysteriis, vel in ceteris agendis arcanis teneat, cognouisse dubium non est. Quod sufficere ad informationem Ecclesiæ tuæ vel reformationem, (si prædecessores tui minus aliquid aut aliter tenuerunt) satis certum haberem, nisi de aliquibus consulendos nos esse duxisses. Quibus idcirco respondemus, non quod te aliqua ignorare credamus, sed ut maiori auctoritate vel tuos instituas, vel, si qui a Romanæ Ecclesiæ institutionibus errant, aut commoneas, aut indicare non differas; ut scire valeamus, qui sint, qui aut nouitates inducunt, aut aliter Ecclesiæ quam Romanæ existimant consuetudinem esse seruandam.

I.

De consecr.
dist. 2. Pa-
cem igitur.

Pacem ergo asseris ante consecrata mysteria quosdam populis imperare, vel sibi inter sacerdotes tradere, cum post omnia, quæ aperire non debeo, pax sit necessario indicenda, per quam constet, populum ad omnia, quæ in mysteriis aguntur, atque in Ecclesia celebrantur, præbuisse consensum, ac finita esse, pacis concludentis signaculo demonstrantur.

II.

De consecr.
dist. 1. De
nominibus
recitandis.

De nominibus vero recitandis, antequam preces sacerdos faciat, atque eorum oblationes, quorum nomina recitanda sunt, sua oratione commendet, quam superfluum sit, & ipse pro tua prudentia recognoscis, ut, cuius hostiam necdum Deo offeras, eius ante nomen insinues, quamuis illi incognitum sit nihil. Prius ergo oblationes sunt commendandæ, ac tunc eorum nomina, quorum sunt oblationes, edicenda, ut inter sacra mysteria nominentur, non inter alia quæ ante præmittimus, ut ipsis mysteriis viam futuris precibus aperiamus.

III.

De consignandis vero infantibus manifestum est, non ab alio quàm ab Episcopo fieri licere. Nam presbyteri, licet sint sacerdotes, pontificatus tamen apicem non habent.

Hæc autem pontificibus solis deberi, ut vel consignent, vel paraclatum Spiritum tradant, non solum consuetudo ecclesiastica demonstrat, verum & illa lectio Actuum Act. 8. Apostolorum, quæ asserit, Petrum & Ioannem esse directos, qui iam baptizatis traderent Spiritum sanctum.

^a Nam presbyteris, seu extra Episcopum, seu præsentem Episcopo baptizant, chrismate baptizatos ungeri licet, sed quod ab Episcopo fuerit consecratum, non tamen frontem ex eodem oleo signare, quod solis debetur Episcopis, cum tradunt Spiritum paraclatum. Verba vero dicere non possum, ne magis prodere videar, quam ad consultationem respondere.

IV.

^b Sabbato vero ieiunandum esse, ratio evidentissima demonstrat. Nam si diem Dominicum, ob venerabilem resurrectionem Domini nostri Iesu Christi, non solum in Pascha celebramus, verum etiam per singulos circulos hebdomadarum, ipsius diei imaginem frequentamus, ac sexta feria propter passionem Domini ieiunamus, sabbatum prætermittere non debemus, quod inter tristitiam atque lætitiâ temporis illius videtur inclusum. Nam utique constat, Apostolos biduo isto & in mœrore fuisse, Ioan. 20. & propter metum Iudæorum se occuluisse. Quod utique non dubium est, intantum eos ieiunasse biduo memorato, ut traditio ecclesiæ habeat, isto biduo sacramenta penitus non celebrari: quæ utique forma per singulas tenenda est hebdomadas, propter id quod commemoratio diei illius semper est celebranda. Quod si putant, semel atque vno sabbato ieiunandum, ergo & Dominica, & sexta feria semel in Pascha erit utique celebranda. Si autem Dominici diei & sextæ feriæ per singulas hebdomadas reparanda imago est, dementis est, bidui agere consuetudinem sabbato prætermisso, cum non disparem habeat causam, a sexta videlicet feria, in qua Dominus passus est, quando & ad inferos fuit, ut tertia die resurgens, redderet lætitiâ post biduanam tristitiâ præcedentem. Non ergo nos negamus sextâ feriâ ieiunandum, sed dicimus & sabbato hoc agendum, quia ambo dies tristitiâ Apostolis, vel his qui Christum sequuti sunt, induxerunt. qui die Dominico exhilarati. non solum

De consec.
dist. 4. præ-
sbyteris.

De consec.
dist. 3. Sab-
bato vero.
Et in De-
cret. Iuo.
lib. 2.

ipsum festiuissimum esse voluerunt, verum etiam per omnes hebdomadas frequentandum esse duxerunt.

V.

De fermento vero, quod die Dominica per titulos mittimus, superflue nos consulere voluisti, ^d cum omnes Ecclesiæ nostræ intra ciuitatem sint constitutæ. Quarum presbyteri, quia die ipsa propter plebem sibi creditam nobiscum conuenire non possunt, idcirco fermentum a nobis confectum per acolythos accipiunt, vt se a nostra communione, maxime illa die, non iudicent separatos. Quod per parochias fieri debere non puto, quia ^e nec longe portanda sunt sacramenta: nec nos per cœmeteria diuersa constitutis presbyteris destinamus, * & presbyteri ^{vt & al. sed} eorum conficiendorum ius habeant atque licentiam.

VI.

De his vero baptizatis, qui postea a dæmonio, vitio aliquo aut peccato interueniente, corripuntur, quæsiuit dilectio tua, si a presbytero vel diacono possint aut debeant consignari: quod hoc nisi Episcopis præcipere non licet. Nam ei manus imponenda omnino non est, nisi Episcopus auctoritatem dederit id efficiendi. Vt autem fiat, Episcopi est imperare, vt manus ei vel a presbytero, vel a ceteris clericis imponatur. Nam quomodo id fieri sine magno labore poterit, vt longe constitutus energumenus ad Episcopum deducatur, cum, si talis casus ei in itinere acciderit, nec perferri ad Episcopum, nec referri ad sua facile possit?

VII.

De consec.
dist. 3. De
pœnitenti-
bus vero.

De pœnitentibus vero, qui siue ex grauioribus commissis, siue ex leuioribus pœnitentiam gerunt, si nulla interueniat ægritudo, quinta feria ante Pascha eis remittendum Romanæ Ecclesiæ consuetudo demonstrat. Ceterum de pondere æstimando delictorum, sacerdotis est iudicare, vt attendat ad confessionem pœnitentis, & ad fletus atque lacrymas corrigentis, ac cum iubere dimitti, cum viderit congruam satisfactionem. Sane si quis in ægritudinem inciderit, atque vsque ad desperationem deuenerit, ei est ante tempus Paschæ relaxandum, ne de sæculo absque communione discedat.

VIII.

VIII.

Sane quoniam de hoc, sicuti de ceteris, consulere voluit dilectio tua, adiecit etiam filius meus Celestinus diaconus in epistola sua, esse a tua dilectione positum illud, quod in beati Apostoli Iacobi epistola conscriptum est: *Si infirmus aliquis in vobis est, vocet presbyteros, & orent super eum, ungentes eum oleo in nomine Domini, & oratio fidei saluabit laborantem, & suscitabit illum Dominus: & si peccata fecit, remittet ei.* Quod non est dubium, de fidelibus agrotantibus accipi vel intelligi debere, qui sancto oleo chrismatismis perungi possunt: quo ab Episcopo confecto, non solum sacerdotibus, sed omnibus vti Christianis licet in sua aut suorum necessitate * inungendo. Ceterum illud superfluum videmus adiectum, vt de Episcopo ambigatur, quod presbyteris licere non dubium est. Nam idcirco de presbyteris dictum est, quia Episcopi occupationibus aliis impediti, ad omnes languidos ire non possunt. Ceterum, si Episcopus aut potest, aut dignum ducit, aliquem a se visitandum, & benedicere & tangere chrismate sine cunctatione potest, cuius est ipsum chrisma conficere. Nam pœnitentibus istud infundi non potest, quia genus est sacramenti. Nam quibus reliqua sacramenta negantur, quomodo vnum genus putatur posse concedi? His ergo, frater carissime, omnibus, quæ tua dilectio voluit a nobis exponi, prout potuimus, respondere curauimus, vt Ecclesia tua Romanam consuetudinem, a qua originem ducit, seruare valeat atque custodire. Reliqua vero quæ scribi fas non erat, cum adfueris, interrogati, poterimus edicere. Erit autem Domini potentia, etiam id procurare, vt & tuam Ecclesiam, & clericos nostros, qui sub tuo pontificio diuinis famulantur officiis, bene instituas, & alii formam tribuas, quam debeant imitari. Data 14. Kalendas Aprilis, Theodosio Augusto septies, & Palladio viris clarissimis consulibus.

* ad vngendum.

Dist. 95.
Illud superfluum.

Ann. Dom.
416. qui
fuit Inno-
centii vlti-
mus.

NOTÆ.

* *Nam presbyteris.*] Non sacramentalis, quæ adhibetur in confirmatione, sed tantum ceremonialis vnctio sacerdotibus concessa fuit. De qua vide notas in vitam Syluestri, & Can. 20. Concilii Tolletani.

Sacramentalis non ceremonialis vnctio chrismatismis sacerdotibus illicita est.

Concil. Tom. 4.

B

^b *Sabbato vero ieiunandum.*] Vide quæ diximus in notis ad Can. Apost. 65. supra.

Fermentum
quid &
quare.

^c *De fermento.*] Quid sit fermentum, quibus nominibus appellatum, quis illius usus; vide quæ diximus in notis ad vitam Melchias & Concilii Laodiceni, &c.

An extra
urbem titu-
laris eccle-
sia fuerit?

^d *Cum omnes Ecclesia in urbe constituta.*] De titulis tantum intelligit, ad quos, ut ait, fermentum mitti solet: non quidem, quod non essent in suburbiis aliæ complures ecclesiæ, atque sanctorum memoriæ, sed quod nulla prorsus titularis esset, in qua populus colligi consueuerit. Cuius rei causa ait se non mittere fermentum ad presbyteros per diuersa cœmeteria constitutos, quod illi plebem sibi subditam, quam colligerent, non haberent: ac proinde nullus posset esse usus fermenti, quod ob Catholicæ communicationis symbolum confectum esset. Quod itaque non ipse faceret Pontifex, ut ad presbyteros extra urbem in cœmeteriis constitutos fermentum mitteret, significat id minus facere debere presbyteros titulares, ut ad positos extra mœnia fermentum mitterent. Hoc est quod subdit: *Quod per parochias fieri debere non puto, quia non longe portanda sunt sacramenta.* Erant enim instituta, ut singuli fideles in suas ipsorum ecclesias, diuersis licet in locis positas, conuenientes, eo communicationis symbolo Catholici esse censerentur, ac proinde nequaquam absentibus impertienda erant, qui eo ipso quod cum ceteris præstituto die non conuenissent, se illis indignos reddiderant, neque facile, nisi legitime probata causa, vel non sine pœnitentia, in communicationem fidelium in posterum iuxta Canones admitti deberent. Vnde id quod Innocentius Decentio respondit, facile intelligi potest. Interrogabat Decentius, an exemplo Romani Pontificis, ad absentes fermentum mittentis, liceret etiam Episcopo ad rurales ecclesias idem fermentum mittere? Respondit Innocentius id exemplo Romanæ Ecclesiæ superflue quæri, cum illæ omnes Ecclesiæ, ad quas Papa fermentum mittit, intra urbem sint constitutæ: foras efferi non permittat, quod sacramenta non sint longe portanda, ac proinde Romanæ Ecclesiæ exemplo, fermentum extra mœnia ab aliis Ecclesiis non recte mittatur.

Vsus fer-
menti.

Innocentii
epistolæ in-
terpretatio.

^e *Ne longe portanda sunt sacramenta.*] Fermentum hoc loco sacramenta appellat, ideo quod sit sacræ rei, Catholicæ nimirum vnionis signum sacerdotali benedictione consignatum, ut supradictis locis diximus. Per sacramentum hoc loco nequaquam eucharistiam intellexisse, satis superque sufficere notissimum illud adducere, Romanam ac simul occidentalem omnem Ecclesiam, non nisi in azymo pane eucharistiam conficere consueuisse. Baron. ann. 313. num. 54. & 55.

An & quo-
modo fer-
mentum
appelletur
sacramen-
tum.

^e *Ne longe portanda sunt sacramenta.*] Fermentum hoc loco sacramenta appellat, ideo quod sit sacræ rei, Catholicæ nimirum vnionis signum sacerdotali benedictione consignatum, ut supradictis locis diximus. Per sacramentum hoc loco nequaquam eucharistiam intellexisse, satis superque sufficere notissimum illud adducere, Romanam ac simul occidentalem omnem Ecclesiam, non nisi in azymo pane eucharistiam conficere consueuisse. Baron. ann. 313. num. 54. & 55.